

Две години роман-петиция
(19.05.2014)

На 19 май 2012 година започна едно огромно начинание - първият роман-петиция в световната история.⁸⁰

Но ако оставим шегата настрана и погледнем сериозно проблема, който за тези две години остана нерешен, можем да разберем колко огромна е пропастта между професионалните преводачи, несправедливо лишени от правото да упражняват професията си, и множеството узурпатори на тази професия, представящи се за преводачи.

Сред малцината професионални преводачи, на които държавата арогантно забрани да извършват официални преводи, се оказах и аз, защото не се съгласих да бъда посредник и да склуча фалшив договор с министерство, което, по собственото му признание, няма нищо общо с преводите[_1_] ⁸¹, [_2_] ⁸².

80 Вж. Приложение 27 „Всички номинации за най-ценен принос към романа „Комедия от грешки в страната на идиотите““

81 Вж. Приложение 28 „Проверка списъка на фирмите в КО на 12.04.2013 год.“

82 Вж. Приложение 29 „Анонимен имейл от КО от 04.06.2013 в отговор на имейла ми от 25.04.2013“

Парадоксът е, че за да съществуващ като професионален преводач, трябва да не си преводач! Трябва да си посредническа агенция, използваща на безценица труда на безброй безлични неквалифицирани и полуквалифицирани преводачи и, за фасада, имената на квалифицирани преводачи! Използването на имената на квалифицираните преводачи обаче много често е комбинирано с използване на подписите на тези преводачи. Да не говорим, че ако агенцията е в София, а преводачът - във Варна или обратно, физическото поставяне на подписа под превода от самия преводач е, меко казано, затруднено.

Абсурдите, съпровождащи съществуването на професията преводач, през последните две години бяха многократно разисквани на страниците на романа-петиция. Но, по мое лично мнение, най-големият абсурд е, че държавата насърчава лъжливата реклама на посредници, които, ако някога са били преводачи, отдавна вече не са. Много от тези посредници твърдят, че извършват преводи на множество езици (30, 50, дори 100 и повече!), без да имат нито един преводач в офиса си, и изобщо - без да имат нито един преводач, назначен на трудов договор. Това е заговор срещу професионалните преводачи, които са поставени в неизгодното положение или да станат посредници и да забравят, че

някога са били преводачи, или да бъдат унижавани от посредниците, които ги изнудват да работят на смешно ниски цени.

Има обаче и още един път - пътят да не станеш посредник и да не се оставиш да бъдеш унижаван от посредниците и държавата. По-ех по този път, но той е много тежък. Вървя по него вече двадесет години. Все едно че се изкачваш по Сухия рид и той няма край. Все ти се струва, че след ей онзи баир преходът свършва, а като го превалиш разбираш, че не е, и в далечината виждаш следващия баир. Но все пак, и преходът през Сухия рид все някога ще свърши.

И накрая, за да не бъде криво разбран, ще уточня, че не съм против това в преводаческия бранш да има посредници. Посредничеството си съществува и е нещо нормално. Ненормален е неговият изопачен вид, основаващ се на лъжливо предлагане на услуги, които посредникът представя като извършени от негови собствени преводачи (а те често дори нямат договорни отношения с агенцията) или от него самия (подписвайки се под чуждия превод с декларация, че го е извършил сам, нерядко без дори да знае езика, от който или на който е направен този превод).